

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. Non solùm antiquos canones, sed etiam nova Decreta Romanæ sedis, legibus suis tuebantur Reges. Quod probatur duobus exemplis. Vnum respicit Presbyteros suspectos, sed canonicè non convictos. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

De Concordia Sacerdotij

94

Leop. 78.

bus suis præverit. Is enim ad Leonem Augustum his verbis utitur: *Si quæ destruxi, hæc ædifico, prevaricatore me constituo, & eis me ultionum conditionibus subdo, quas non solum auctoritas beate memorie Principis Martiani, sed etiam ego mea consensione firmavi.* Dubitandum etiam non est quin gratissimæ fuerint Ecclesiæ Gallicanæ Constitutiones ecclesiasticæ à Carolo & à Ludovico conditæ, cum ex Episcoporum & Optimatum regni consilio latæ fuerint & in unum postea Corpus redactæ ab Anséisio Abbate & Benedicte Levita, qui libros Capitularium collegerunt, quos in synodis posterioribus laudatos videmus. Sed illustrius testimonium proferri non potest quam Synodi Meldensis habitæ anno **DCCCXLV.** quæ à Carolo Calvo Rege Francorum postulat ut Capitula illa per Gallias observari præcipiat. Hujus synodi verba ad Capitulare Lotharij pertinere putavit Illustrissimus Annalium conditor, ac si promulgatum fuisset Episcoporum illorum præcepto. Sed synodus Meldensis ad Gallias pertinet, precibusque tantum à Carolo contendit ut leges à Principibus latas de rebus ecclesiasticis ipse novo Edicte custodiri præcipiat. At vero Capitulare Lotharij in Italia promulgatum est, ubi Lotharius imperabat; ad quem synodi Meldensis preces non pertinebant.

VI. Non solum antiquis Canonibus & Decretis apostolicæ sedis Tutitionem suam Reges præstabant, sed etiam novis Romanorum Pontificum constitutis. Cujus moris expressa supersunt vestigia in Capitularium libris. Vnum Presbyteros suspectos respicit; Alterum, Chorepiscopos. De Presbyteris reis, vehementi criminum suspitione laborantibus, sed plena probatione non convictis, à temporibus Pippini Regis, per plures annos vexatissima in synodis Gallicanis quæstio voluebatur, quæ necdum iudicio aliquo definita erat; adeo ut in synodo plenaria Francofordiensi accusatio hujus generis adversus Presbyterum instituta, non Episcopo aut Concilio Provinciali, sed universali Galliarum synodo committatur. Tandem Carolo Magno visum, jus istud controversum componere. Eapropter consuetudinem secutus majorum, qui majores causas ad sedem apostolicam referebant, ut rebus dubiis certa forma præstitueretur, aliquot Episcopis legationem injunxit, qui Romam hac de re Leonem III. consulturi adirent. Interim Episcopos & regni proceres hujus legationis certiores reddit, monetque ut invicem de hoc negotio conferant, quò matu-

rius his difficultatibus unâ cum illis & sancti Patris institutionibus ad amovendas populi offensiones prospicere possit. Summus Pontifex Consultatione in Synodo Romana discussa, respondit quæ sibi æquiora videbantur. Ejus Decretum in Conventu Generali Episcoporum & Procerum expenditur; ex eorumque sententia & consensu, Constitutio sub Regis nomine fertur, quæ modum harum litium finiendarum præscribit. Vnde patet Summi Pontificis decretum in negotio canonico, à Rege, præsidio legis regiæ de consensu Ecclesiæ Gallicanæ latæ, munitum fuisse, ut res à Romano Pontifice constitutæ traderentur executioni sub nomine Principis juxta præscripta illa decernentis. Si quis autem & illud scire cupiat, quid in hac controversia definitum fuerit, ex Edicte lectione constabit. Decretum ergo fuit, Presbyterum canonice pœnæ subdendum, si ab accusatore & testibus, quos leges & canones ad accusationem & testimonium admittant, reus peractus fuerit. Sin probationem accusator implere non possit, juxta Canones negotium finiendum. Attamen si vehementi suspitione reus urgeretur apud plebem, criminis infamiam amoliendam sacramento ad Evangelia præstando, & adhibitis tribus, quinque, vel septem Presbyteris, ejus integritatis astipulatoribus, ad exemplum Papæ Leonis, vel etiam aliquot aliis probatæ & laudabilis famæ viris, qui accusati innocentiam testentur, si ad tumultum populi sedandum id Episcopo visum fuerit. Hujus judicij ordinem Hincmarus copiosè edidit, docetque ut plurimum perplexas istas accusationes ex familiaritate probrosarum mulierum, vel etiam ex consortio extraneorum intra domum admittarum, profectas esse; quæ canonibus verita, pœnam dejectionis Presbyteris, qui regulas violassent, irrogabant, etsi nullius alterius probri insimulati essent. Videbitur statim alicui criminis probatio esse in promptu, cum accusator non astringatur ad ea docenda quæ in tenebris patrari solent. Attamen multis difficultatibus implicata erat hujus accusationis series, quæ instruenda erat ab accusatore & à septem testibus, quos leges & canones admitterent: qui si aut numero aut conditionibus à lege præscriptis destituerentur, arbitrio Episcoporum mulctabantur, & pudoris periculum subibant. Hoc tamen suspitionem à populo semel conceptam non levabat; quæ iurjurando Presbyteri accusati, & sex aliorum Sacerdotum, purgabatur. Sed de his alijs in Dissertatione de canonicis judiciis Clericorum

Syn. Meldensis c. 78. V. Capitula ecclesiastica à Domino Carolo Magno Imperatore necnon & à Domino Ludovico Pio Augusto promulgata, obnoxiosè observari præcipiantur, sicut & legitime esse consueverunt.

Capit. l. 4. Tit. 33. V. interdum videtur tractare de his quibusdam consuetudinibus unâ & c.

prodicte scilicet Patris institutio, necnon effectus populi. Cap. l. 4. c. 14. Constitutio Domini & Patris nostri Leonis, Apollonia, caritativeque Romanæ Ecclesiæ, & reliquarum Ecclesiarum, sicut Orientalium & Græcorum, & multarum Ecclesiarum Episcoporum & Sacerdotum, necnon & ipsorum Episcoporum sanctorum, inter quos & Leonis, & Augustini, & Gregorii, & Hilarii, & multorum Confessorum consilia & precepta.

Hincmarus de synod. discip. c. 23.